

Ο Τίμιος Σταυρός, το υπέρτατο σύμβολο της θυσίας και της αγάπης του Κυρίου μας - Του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

/ [Γνώμες](#)

Στὸ μέσον τοῦ Σεπτεμβρίου, ὑψώνεται ὁ Τίμιος Σταυρός, τὸ υπέρτατο σύμβολο τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐσιαστικά, ὁλόκληρος ὁ μῆνας εἶναι ἀφιερωμένος σ’ αὐτόν. Ἀπόδειξη ἀποτελεῖ ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ ὀνομάσει τὴν μὲν Κυριακὴ πρὶν ἀπὸ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἑορτὴ «Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ», τὴν δὲ ἐπομένη «Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ». Σὲ αὐτὴ τὴν Κυριακὴ, λοιπόν, βρισκόμαστε σήμερα.

- τοῦ [Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνοῦ](#)

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἀποτελεῖ συγχρόνως πρόσκληση ἀλλὰ καὶ ἀποκάλυψη. Ὁ

Ίδιος ὁ Κύριος, μέσα ἀπὸ τὴν περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ἀπευθύνεται πρὸς ἐμᾶς, οἱ ὁποῖοι ἔχουμε ἐπιλέξει νὰ ὀνομαζόμαστε Χριστιανοί. Μὲ λιτότητα ἀλλὰ καὶ μὲ πλήρη σαφήνεια μᾶς προσκαλεῖ καὶ συγχρόνως μᾶς ἀποκαλύπτει ποιό εἶναι τὸ περιεχόμενο τῆς λέξεως «Χριστιανός».

Τὸ προσωνύμιο αὐτὸ ἐμφανίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀντιόχεια καί, ἀπὸ τότε, δισεκατομμύρια ἄνθρωποι τὸ ἔκαναν συνώνυμο τῆς ταυτότητός τους, δηλώνοντας πρὸς τὸν κόσμον πὼς ἀνήκουν στὸν Χριστό, πὼς ἡ διδασκαλία καὶ τὸ παράδειγμά Του ρυθμίζουν τὴν ζωὴ τους καὶ πὼς ἐπιθυμοῦν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν δικό Του δρόμο.

Ὁ δρόμος αὐτός, ὅμως, δὲν ἔχει χαραχθεῖ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη διάνοια, οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία Του, ἀλλὰ ἀπὸ Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος σήμερα μᾶς τὸν ἀποκαλύπτει, μὴν ἐπιτρέποντάς μας καμία παρερμηνεία ἢ ἀμφιβολία:

«Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι» (Μρκ. 8:34). Δηλαδή: «Ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀκολουθήσει, ἅς ἀπαρνηθεῖ τὸν ἑαυτό του, ἅς σηκώσει τὸν σταυρό του κι ἅς μὲ ἀκολουθεῖ».

Ἡ φράση αὐτὴ ἀπαντᾷ στὰ ἐρωτήματα τοῦ κάθε Χριστιανοῦ γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ κάνει, ποιόν δρόμον νὰ ἀκολουθήσει καὶ ποιό εἶναι τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Κάθε λέξη της ἐμπερικλείει πνευματικὸ βάθος καὶ ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ πυξίδα ζωῆς. Πόση

εὐγένεια, σεβασμὸ στὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία καὶ διακριτικότητα κρύβουν οἱ πρῶτες λέξεις της! «Ὅποιος θέλει».

Ὁ Χριστὸς παραμένει πάντα παρὼν καὶ διαθέσιμος, ἐπιθυμῶντας μία συνάντηση μαζί μας, ἢ ὁποία νὰ στηρίζεται στὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Δὲν ἐκβιάζει οὔτε ἀπειλεῖ οὔτε ἐξαναγκάζει. Προσκαλεῖ νὰ ἀποδεχθοῦμε Ἐκεῖνον, ὁ Ὅποιος δὲν περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς τίποτα, ἀλλὰ εἶναι Ἕτοιμος νὰ μᾶς προσφέρει τὰ πάντα.

Ἄς συνεχίσουμε, ὅμως: Ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε. Κάθε φορὰ πὺ βρισκόμαστε σὲ ἓνα σταυροδρόμι τῆς ζωῆς, εἶναι λογικὸ νὰ μᾶς διακατέχει ἓνα ἐρώτημα, ἴσως καὶ μία ἀγωνία: «Ποῦ ὁδηγεῖ ὁ δρόμος πὺ θὰ ἐπιλέξω; Τί κινδύνους κρύβει; Ὑπάρχει κάποιος πὺ τὸν περπάτησε καὶ μπορεῖ νὰ μοῦ δώσει ὁδηγίες πορείας;»

Ὁ Χριστὸς, ἀδελφοί μου, δὲν μᾶς στέλνει σὲ ἓναν δρόμο. Μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε συνοδοιπόροι Του σὲ ἓνα διαρκὲς ταξίδι στὴν ἱστορία. «Μὴ φοβᾶστε», μᾶς λέει, «Ἄν κοιτάξετε μπροστὰ σας, θὰ μὲ διακρίνετε νὰ περπατῶ. Ἄν κοιτάξετε κάτω, θὰ δεῖτε τὰ ματωμένα μου βήματα». Δὲν εἶναι εὐκόλος ὁ δρόμος, στὸν ὁποῖο σᾶς καλῶ. Μπορῶ, ὅμως, νὰ σᾶς διαβεβαιώσω γιὰ δύο πράγματα: Πρῶτον, πῶς ποτὲ δὲν θὰ μείνετε μόνοι καὶ ἀβοήθητοι. Καὶ δεῦτερον, πῶς, στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ δρόμου, πὺ ἄλλοτε εἶναι δύσκολος καὶ ἄλλοτε ἐπώδυνος, βρίσκειται ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεώς μου καὶ ἡ ἀτέρμονη μακαριότητα τῆς Βασιλείας».

Λοιπόν;. Τί πρέπει νὰ κάνουμε, ἀπὸ τὴν στιγμή πὺ ἐπιλέγουμε ἐλεύθερα νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν Χριστό; Δύο πράγματα: Κατ' ἀρχὰς νὰ ἀπαρνηθοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας! Ἀλήθεια, τί σημαίνει αὐτό; Πῶς μπορεῖ κάποιος νὰ ἀπαρνηθεῖ αὐτὸ πὺ εἶναι;

Ἡ ἀπάρνηση, ἀδελφοί μου, δὲν σημαίνει ἄρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀλλὰ ἐκθρόνισή του ἀπὸ τὸν ἀλαζονικὸ θρόνο τοῦ ἐγωισμοῦ.

Ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ νὰ πάψουμε νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας ὡς τὸ κέντρο τοῦ κόσμου καὶ νὰ ἔχουμε ὡς πρῶτο καί, συχνά, μοναδικὸ κίνητρο τὴν ἀτομική μας ὠφέλεια καὶ ἐξυπηρέτηση. Ἀντίθετα, μᾶς καλεῖ στὴν χαρὰ πὺ προσφέρει ἡ προθυμία μας νὰ μετατρέπουμε σὲ θέλημά μας τὴν ὠφέλεια καὶ τὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ ἀδελφοῦ μας.

Καὶ κατόπιν; Νὰ σηκώσουμε τὸν σταυρὸ μας! Καὶ αὐτό, τί σημαίνει; Λέμε συχνὰ γιὰ κάποιον ἄνθρωπο πὺ ὑποφέρει πῶς «σηκώνει τὸν σταυρὸ του». Ἡ σημερινὴ περικοπή, ὅμως, προσφέρει μιὰ εὐρύτερη καὶ ὑψηλότερη διάσταση: Ὁ σταυρὸς πὺ καλούμαστε νὰ σηκώσουμε δὲν ἀποτελεῖ ἀνθρώπινη κατασκευή, πὺ ἀφορᾷ μόνον ἐμᾶς, ἀλλὰ ἀντίγραφο τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας.

Θυμάστε, ἀπὸ τὴν πορεία τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Γολγοθᾶ, τὴν στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία, ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ, τὰ γόνατά Του λυγίζουν καὶ καλεῖται ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος νὰ Τὸν βοηθήσει; Ἀλήθεια, τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔκανε τόσο βαρὺ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ; Ἡ ἀπάντηση βρίσκεται στὰ λόγια τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὅταν ἀντικρίζει τὸν Χριστὸ ποὺ προσέρχεται νὰ βαπτιστεῖ: «Ἰδού ὁ ἄμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἵρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω. 1:29).

Ὁ Ἰησοῦς, στὴν πορεία Του πρὸς τὸν Γολγοθᾶ, κάποια στιγμή λυγίζει ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μιᾶς ὁλόκληρης ἀνθρωπότητος. Αὐτός, ὄντας ἀθῶος, ἐπωμίζεται τὶς συνέπειες τῶν δικῶν μας σφαλμάτων.

Ἡ κορυφαία αὐτὴ θεολογικὴ ἀλήθεια ἀποτελεῖ καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ δικοῦ μας σταυροῦ: Ὅποιος ἀκολουθεῖ τὸν Χριστό, δὲν ἐπωμίζεται μόνο τὸ βάρος τῶν δικῶν του λαθῶν, ἀλλὰ προσφέρει, ὅσο ἀντέχει, χέρι βοηθείας σὲ ὁλόκληρη τὴν κοινωνία, μὴν ἐξετάζοντας ποιὸς φταίει, ἀλλὰ ἀναζητῶντας τί μπορεῖ νὰ προσφέρει σὲ ἐκείνους ποὺ ὑποφέρουν, ἔστω καὶ ἀπὸ τὰ δικά τους λάθη.

Ὁ κόσμος συχνὰ ἐπιμένει νὰ δικάζει καὶ νὰ καταλογίζει εὐθύνες. Ὁ Χριστιανός, ὅμως, εἶναι πάντα διαθέσιμος νὰ γιατρέψει πληγές, χωρὶς νὰ ἀναζητᾷ διαρκῶς τοὺς ἐνόχους.

Ἡ λέξη «Χριστιανός» δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς στοιχεῖο ταυτότητος, ἀλλὰ συγκεκριμένο τρόπο ζωῆς, ὅπως τὸν δίδαξε ὁ Ἐσταυρωμένος. Ὅποιος τὸν ἀκολουθεῖ, μαθαίνει τί σημαίνει «ἀληθινὸς Χριστιανός»: Εἶναι μιὰ μεγάλη ἀγκαλιὰ ποὺ θέλει νὰ μοιάσει σὲ ἐκεῖνα τὰ πάνσεπτα καὶ αἱματοβαμμένα χέρια ποὺ ἀπλώθηκαν κάποτε πάνω στὸν Σταυρό. Μιὰ ἀγκαλιά, ἔτοιμη νὰ παρηγορήσει, νὰ περιθάλψει καὶ νὰ στηρίξει ὅλον τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ ἐξαναγκάζει καὶ χωρὶς νὰ διαχωρίζει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄς ἀγωνιστοῦμε, λοιπόν, νὰ βιώσουμε τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς λέξεως «Χριστιανός». Ἄς ἔχουμε τὸ βλέμμα μας προσηλωμένο στὴν μορφή Ἐκείνου ποὺ προπορεύεται, φέροντας στοὺς ὤμους Του τὸν Σταυρὸ τῶν ἁμαρτιῶν ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἄς Τοῦ ζητοῦμε διαρκῶς νὰ μᾶς ἀξιώσει νὰ βιώσουμε, ἔστω καὶ ψήγματα, ἀπὸ τὴν δική Του ἀπέραντη ἀγάπη. Ἄς γίνουμε κι ἐμεῖς, μὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μας, ἀπόστολοι καὶ εὐαγγελιστὲς αὐτῆς τῆς ἀγάπης.